

manden overhovedet; paa nogen Maade har kunnet tænke sig en mulig Kausalforbindelse mellem Gjerningen og den Paagjældendes Død, og at dette navnlig og saa gjælder om Paragraphens sidste Punktum. Man vilde ansee denne Bemærkning for overflødig, hvis man ikke dertil foranledigedes ved Mindretallets Moderindringer; for netop at nævne et af Mindretallet paaberaabt Exempel, vilde Paragraphen vistnok ikke kunne bringes til Anvendelse i et Tilfælde, hvor Nogen ved at give en Anden et Stød med den blotte Haand, gav Anledning til, at denne faldt omkuld og i Faldet fik et dødeligt Saar, ved at trykke et Søm, en Kniv eller deslige, som han, Gjerningsmanden ubevist, havde hos sig i Ind i Brystet. Naar det efter samtlige fremkomne Oplysninger kunde ansees tilstrækkeligen konstateret, deels at Døden maatte tilskrives en saadan Omstændighed og deels at denne havde været Gjerningsmanden aldeles ubekendt, vilde hiin §§ Straffebestemmelser ligesaa lidt kunne anvendes, som Straf i et saadant Tilfælde vilde kunne idømmes, efter Tr. A. de Octbr. 1833, § 2, sidste Punktum; under de givne Betingelser vilde Døden, strengt taget, end ikke kunne tilregnes Gjerningsmanden efter Reglerne om uagtig Manddrab (§ 195), men maatte i Forhold til ham snarest være at betragte som hænderlig. At den ommeldte Forudsætning ligger til Grund for § 185, har Fleertallet ikke kunnet antage det nødvendigt udtrykkelig at udtale i Paragraphen, da det saavel efter Sagens Natur og Straffelov-Udkastets almindelige Grundsætninger, som efter selve Sæns Affattelse formeentlig maa ansees som selvsølgelig og derhos yderligere fremgaaer af Forholdet mellem denne Paragraph og den nævnte § 195.

Det vil efter det Foranførte indsees, hvor langt det er fra, at Udkastets § 185 skulde gaae ud paa, med en vis „Væmpelse eller Nedfættelse“, at anvende den i § 183 for det forsættlige Manddrab foreskrevne Straf, og at det ligesaa lidt er noget korrekt Udtryk for Grundsætningen i hiin Paragraph, at den skulde „konstitueres Tilspøiselsen af det beviskede, men ikke (beviisligen) tilfoglede“ større Onde, som en særegen Forbrydelse.“ Fleertallet skjønnede heller

ikke, at Adskillelsen paa den ene Side mellem § 185, 1ste og 2det Punktum, og paa den anden Side mellem dens 1ste Punktum og Udkastets § 183 savner den fornødne Klarhed og Bestemthed. Og forsaavidt det af Mindretallet er fremhævet, at Bestemmelsen om den halvforsættlige Lemlæstelse m. v. i § 201 2det Stykke er givet anderledes end Bestemmelsen om det halvforsættlige Manddrab i § 185, idet der for hiin kun fastsættes ringere Straf i det til § 185 2det Punktum svarende Tilfælde, at den indtraadte Skade maa tilskrives saadanne tilfældige Omstændigheder, at Gjerningsmanden ikke har kunnet forudsæe samme som en rimelig Følge af Gjerningen, da forholder det sig vel rigtigt, at § 201 1ste Stykke ikke indeholder nogen Adskillelse svarende til Forfjellen mellem §§ 183 og 185, 1ste Punktum; men dette har netop sin Begrundelse i Forbrydernes forskjellige Natur, idet Vessaffenheden af den videre gaaende Virkning, som Voldsjerningen ved Manddrab har medført, giver Anledning til yderligere at nuancere de Straffebud, der have denne Forbrydelse til Gjenstand, ligesom et tilsvarende Forhold finder Sted mellem §§ 200 og 201, idet hiin Paragraph, der kun handler om Skade af mindre Betydning, end ikke har optaget en Adskillelse, som svarer til de tvende Grupper af Tilfælde, der i § 201 ere stillede imod hinanden. Det vil herved heller ikke oversees, at Minimum af Straffen efter § 183 er 8 Mars Tugthusarbejde og efter § 185 1ste Punktum 2 Mars Strafarbejde, hvorimod Minimum efter § 201 1ste Stykke er Strafarbejde i 6 Maanedes, medens endelig Straffen efter § 200, selv hvor Gjerningen har været overlagt, kan gaae ned til den laveste Grad af Fængsel. — Fleertallet antager ikke, at det i § 185 sidste Punktum fastsatte Minimum af 6 Maanedes simpelt Fængsel er en „altfor haard“ Straf, navnlig naar den rette Begrændsning for de under Paragraphen indbefattede Tilfælde fastholdes; og endnu mindre synes det med Føie at kunne betegnes som en „ligefrem Uretferdighed“, naar Paragraphens 1ste Punktum som Minimum bestemmer 2 Mars Strafarbejde for de Tilfælde, hvor Nogen bliver Marsag til en Andens Død ved en Voldsjerning af saadan Vessaffenhed, at den Skyl-